

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5818010408
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5818010408.4

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovvej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a JUDr. Pavla Polku, na neverejnom zasadnutí konanom 5. mája 2020 prejednal odvolanie obžalovaného S. S., nar. X.X.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/177/2018 zo 14.1.2020 a takto

r o z h o d o l :

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného S. S. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/177/2018 zo 14.1.2020, bol obžalovaný S. S. uznaný za vinného, že:

dňa 22.7.2017 v čase okolo 01.30 hod. v rodinnom dome č. XXX v obci G. fyzicky napadol svoju manželku N. S., nar. XX.X.XXXX, a to tak, že ju opakovane minimálne dvakrát uderil do oblasti tváre a vyhrážal sa jej zabitím, čo v nej vzbudilo dôvodnú obavu o jej život a zdravie, preto sa pred manželom ukryla v detskej izbe a svojím konaním jej spôsobil pomliaždenie a podkožný krvný výron v oblasti oboch očí, ktoré si vyžiadali vyšetrenie na ambulancii úrazovej chirurgie s dobou liečenia v trvaní do 7 dní,

čím spáchal prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. Za to bol odsúdený podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., s použitím § 50 ods. 1 Tr. zák. súd obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienene odložil a určil skúšobnú dobu na 18 mesiacov.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 14.1.2020 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, jeho odôvodnení a po poučení o opravnom prostriedku obhajca obžalovaného sa nevyjadril. Prokurátor sa vzdal práva podať odvolanie. Hlavné pojednávanie sa vykonalo za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti obžalovaného.

Dňa 28.1.2020 súdu prvého stupňa bolo doručené odvolanie obžalovaného S. S., podané prostredníctvom obhajcu, a to proti výroku o vine, výroku o treste a voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo, v ktorom uviedol nasledovné odvolacie argumenty:

„Z hľadiska chýb, ktoré sa vytykajú rozsudku, tak opis skutku v obžalobe, ktorý mal naplniť skutkovú podstatu prečinu nebezpečného vyhrážania, za ktorého spáchanie bol obžalovaný odsúdený, tento považuje za značne neurčitý a nevyjadrujúci podrobnosti a to vzhľadom na jeho rozdielnu skutkovú interpretáciu zo strany poškodenej.

Žiadny z dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní jednoznačne neprekázal spáchanie fyzických útokov a vyhrážania obžalovaného voči poškodenej tak, ako boli tieto skutky opísané v obžalobe.

Základom trestnej zodpovednosti podľa § 10 ods. 2 TZ za akýkoľvek trestný čin musí vždy byť bezpečné zistenie súdu, či konkrétne konanie páchatela napĺňa všetky znaky posudzovaného trestného činu. Nedostatok jedného znaku sa rovná nedostatku skutkovej podstaty ako takej. Z uvedeného vyplýva, že znaky skutkovej podstaty trestného činu majú všeobecne obligatórnu povahu.

Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by sa obžalovaný dopustil skutkov tak, ako boli opísané v obžalobe. Z dokazovania tak v prípravnom konaní ako aj pred súdom bolo len preukázané, že poškodená utrpela dňa 22.7.2017 rozsiahlejšie zranenia po celom tele a aj v oblasti tváre, ktoré museli súvisieť s jej opakovanými ťažkými pádmi na firemnej akcii dňa 21.7.2017. Nemožno vylúčiť existenciu incidentu poškodenej na firemnej akcii aj s inou osobou. Existenciu týchto a iných zranení v oblasti tváre poškodenej popísali svedkovia a poškodená ich teda viditeľné už pred spoločným návratom do domácnosti obžalovaného. Túto skutočnosť potvrdila aj svedkyňa X. L. a Q. S.. Takto nebolo vôbec preukázané, kde a koho vinou vznikli zranenia u poškodenej - pomliaždenia a podkožný krvný výron v oblasti oboch očí..

Vzhľadom na stav dôkazov a výpovedí súd aj správne obžalovaného neuznal vinným zo spáchania trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 TZ.

Obžalovaný je presvedčený, že aj vo vzťahu ku skutku údajného nebezpečného vyhrážania, ktorého sa mal voči poškodenej dopustiť dňa 22.7.2017 v čase okolo 01,30 hod. v rodinnom dome súp. č. XXX malo dôjsť k uplatneniu práva „in dubio pro reo“ - v pochybnostiach v prospech oprávneného a to z nasledovných dôvodov.

Poškodená N. S. bola na prvotnom lekárskom ošetrení po údajných zraneniach až vo večerných hodinách v Prešove dňa 22.7.2017. Podľa jej vyjadrení, na toto ošetrenie išla len na naliehanie jej sestry. Pri uvedení mechanizmu vzniku týchto zranení lekárovi uviedla, že ich mal všetky spôsobiť obžalovaný. Už pri tomto ošetrení poškodená klamala, alebo vôbec nevedela pre ťažkú opilosť uviesť, že časť zranení si spôsobila sama na firemnej oslave pri nezavinených aspoň dvoch potvrdených pádoch dňa 21.7.2017 a druhé zranenia podľa jej verzie mali vzniknúť o niekoľko hodín dňa 22.7.2017.

Vzhľadom na výslovne nepriateľský vzťah poškodenej k obžalovanému súd vôbec nemal celkovú výpoveď poškodenej voči nemu ako nenávidenej osobe považovať za vierohodnú. Obžalovaný presvedčivo vysvetlil, že dôvodom pre dodatočné podanie trestného oznámenia zo strany poškodenej bol jeho nesúhlas s prepisom nehnuteľnosti na poškodenú, resp. jeho nesúhlas s tým, aby v ich spoločnom rodinnom dome mohla bývať matka poškodenej. Tento motív ako aj vzťahovanie viny za zlyhanie manželstva na obžalovaného dostatočne vysvetľujú pohnútku poškodenej na iniciovaní trestnoprávných obvinení jeho osoby.

Súd mal vziať do úvahy aj dôkazy o nepravdivosť výpovede poškodenej o podstatnej skutočnosti a to v akom stupni opilosti bola na firemnej akcii dňa 21.7.2017 a čo si mohla pamätať v takomto stave o údajnom útoku na jej osobu dňa 22.7.2017 o približnej 1,30 hod. v rodinnom dome č. XXX v G.. V tomto smere mal súd vziať do úvahy výpoveď dôveryhodnej svedkyne X. L., ktorá potvrdila, že už v čase medzi 21.00 - 22.00 hod. bola poškodená v ťažkom stupni opilosti, mala viac vypité ako obžalovaný a padla asi z piatich schodov pri vstupe do baru. Poškodená takto mala byť podstatne viac opitá ako samotný obžalovaný, nemala už v tomto čase vôbec schopnosť vnímať a popísať, čo sa jej stalo a jej nekontrolovaný pád, či fyzický kontakt s inou osobou mohol vyvolať podliatie celej tváre s pomliaždeniami a krvným výronom v oblasti oboch očí. Nie je takto vylúčený ani jej fyzický kontakt s inou tam prítomnou osobou, ktorý mohol viesť k pomliaždeninám na tvári a krvnému výronu v oblasti oboch očí.

Obžalovaný vytyka súdu, že nedostatočne zohľadnil závery znaleckého posudku č. 21/2018 znalkyne PhDr. Katy Piačkovej. Táto znalkyňa uviedla, že osobnosť poškodenej nesie znaky nepriateľstva voči poškodenému a má histriónske rysy osobnosti. Podobne znalkyňa uviedla, že poškodená má zníženú schopnosť reprodukovania udalosti a má tendenciu uvádzať vnímané podnety skreslene a preto nemožno jej výpoveď považovať za vierohodnú. Za dôležitú možno považovať odpoveď znalkyne na otázku č. 8 - uveďte motív, z akého dôvodu podala trestné oznámenie voči obžalovanému. Odpoveď - Subjektívne uvádza, že motívom bol strach z páchatela. Časový odstup do činu po podaní trestného oznámenia dáva predpoklad, že motívom bola pomsta, lebo páchatel má nový vzťah.

Naproti tomu obžalovaný za nesprávny a bližšie nevysvetlený považuje záver súdu, že výpoveď jeho matky Q. S. nebola vierohodná. Práve naopak, ak poškodená a obžalovaný boli preukázateľne v čase údajného incidentu značne opití a nemohli presvedčivo uvádzať rozhodujúce skutočnosti o priebehu skutku, mala byť za podstatnú výpoveď považovaná výpoveď tejto svedkyne. Táto svedkyňa potvrdila, že v ich domácnosti v rozhodnom čase, nedošlo k žiadnemu incidentu a fyzickému, či verbálnemu stretu medzi obžalovaným a poškodenu, nakoľko nespala a vedela všetko presvedčivo vysvetliť.

Je nepochopiteľné, že na jednej strane si poškodená vôbec nepamätala jednotlivé pády na firemnej akcii 21.7.2017 okolo 21.00 - 22.00 hod. a následne presne popisovala priebeh udalosti s napadnutím

a vyhrázaním obžalovaného, ktoré mali nastať 22.7.2017 okolo 1.30 hod. v rodinnom dome súp. č. XXX v G..

Fyzický útok na osobu poškodenej a nebezpečné vyhrážanie zo strany obžalovaného takto mali byť preukazované súdu iba výpoveďou samotnej poškodenej (ktorá, mala byť vyhodnotená vzhľadom na zn. posudok č. 21/2018 ako neverohodná) a následne nepriamymi dôkazmi, správaním obžalovaného po incidente a telefonátmi medzi príbuznými poškodenej. Aj vo vzťahu k posudzovaniu dôveryhodnosti výpovedi mal. detí, napr. dcéry D., tak v znal. posudku bolo konštatované, že mal. deti, čo do vierohodnosti výpovedi sú poznačené vplyvom prostredia, matkou a príbuznými, v ktorom sa aktuálne nachádzali. Navyše deti neboli v čase údajného incidentu v mieste bydliska obžalovaného a poškodenej. V tomto smere popis nejakej dávnejšej hádky medzi obžalovaným a poškodenou zo strany dcéry D. nemožno stotožniť s dôkazom o fyzickom útoku a vyhrázaní sa poškodenej dňa 22.7.2018. Že však obe deti nemali a nemajú strach z otca, preukazuje skutočnosť, že dožadovali sa u otca, aby Okresný súd Vranov nad Topľou ich v konaní 8P/206/2019 zveril do starostlivosti a opatery otca.

Obžalovaný preto dôvodí, že všetky výpovede príbuzných poškodenej však podľa presvedčenia obžalovaného boli nepresvedčivé a sprostredkované podľa usmernenia a vysvetlenia poškodenej. Ak však sama poškodená trpela neschopnosťou presne a presvedčivo reprodukovať zažité udalosti a mala tendenciu zažité podnety vnímať skreslene (odpoveď č. 3 v znal. posudku 21/2018) príbuzní poškodenej od nej nemohli dostať v telefonickom kontakte objektívne informácie o zažitých podnetoch a takto ich výpovede museli byť nedôveryhodné. Dôkazom je skutočnosť, že poškodená sa pred príbuznými vôbec ani nezmienila, že mala utpieť zranenia pri pádoch na firemnej oslave. Všetky zranenia podľa jej podania jej mal spôsobiť len obžalovaný, aj keď skutkové zistenia a výpovede svedkov uvádzajú niečo iné. Ak súd tento stav vyhodnotil inak, tak pochybil v neprospech obžalovaného.

Obžalovaný je presvedčený, že tieto nepriame a nepresvedčivé dôkazy súd zjavne precenil a nerešpektoval dôkazný stav zistený na hlavnom pojednávaní, ktorý mal viesť k oslobodeniu obžalovaného okrem skutku ublíženia na zdraví, tak aj zo skutku nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. Takto mala byť výpoveď poškodenej a jej príbuzných považovaná v kontexte všetkých dôkazov a výpovedi za nepresvedčivú a nepostačujúcu na obvinenie konkrétnej osoby.

Malo byť zároveň zo strany súdu vzaté na zreteľ, že poškodená ani nemienila, čo najskôr vyhľadať lekárske ošetrenie po údajnom incidente, (urobila tak len na pokyn jej sestry) čo je presvedčivým dôkazom, že si nebola vedomá skutočnosti, že zranenia jej spôsobil obžalovaný a ani nepociťovala dôvodnú obavu z údajných vyhrážok obžalovaného.

Obžalovaný je tiež presvedčený, že súd precenil skutočnosť, že poškodená si ľahla po údajnom incidente z 22.7.2017 do inej miestnosti ako obžalovaný a s týmto jej konaním súd spáchal jej dôvodnú obavu z napadnutia zo strany obžalovaného. Obžalovaný však vysvetlil, že bolo bežné, že spávali často oddelene a toto nemohlo mať súvis s nijakou obavou o zdravie a život zo strany poškodenej.

V tomto kontexte bolo namieste zo strany súdu prihliadať aj na to, že poškodená nepodala, ak mala mať strach z obžalovaného a jeho údajných vyhrážok, včas trestné oznámenie na jeho osobu a riadne vyšetrovanie veci. Poškodená takto nepociťovala dôvodnú obavu z údajných vyhrážok obžalovaného, ale svojim neskorým trestným oznámením sledovala len pomstu voči osobe obžalovaného za zlyhanie ich manželstva.

Zo strany súdu takto nebola naplnená pri hodnotení dôkazov základná zásada trestného konania, § 2 ods. 12 TP - (12) Orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Obž. S. S. sa preto domáha zrušenia odvolaním napadnutého rozsudku OS Námestovo, 6T/177/2018 zo dňa 14.1.2020 čo do výroku o vine ako aj výroku o treste a trvá na úplnom oslobodení spod obžaloby.“

Súdny spis neobsahuje vyjadrenie príslušného prokurátora k predmetnému odvolaniu.

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Mal za to, že všetky výroky napadnutého rozsudku sú správne a zákonné. Obhajca obžalovaného navrhol prvostupňový rozsudok zrušiť a obžalovaného spod obžaloby oslobodiť. Obžalovaný sa verejného zasadnutia nezúčastnil.

Krajský súd ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie

bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný S. S. odvolanie založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami skutkovými a právnymi sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by ostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblasti skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Súd sumarizujúc výsledky dokazovania na všetkých hlavných pojednávaniach, vrátane doplneného dokazovania v zmysle intencii odvolacieho súdu, pričom prihliadal iba na skutočnosti, ktoré boli v rámci dokazovania prebraté a na dôkazy, ktoré boli na hlavných pojednávaniach vykonané, oproti obžalobe inak ustálil skutkovú vetu, do skutkovej vety pojal iba okolnosti a skutočnosti, ktoré mal bez akýchkoľvek pochybností za preukázané, pričom vykonané dôkazy a skutkové zistenia hodnotil v zmysle zásady in dubio pro reo, t.j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného a konanie obžalovaného opätovne právne posúdil len ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona. Obžalovaný spáchanie skutku poprel. Jeho obrana spočívajúca v tvrdení, že v inkriminovanej dobe bol pod vplyvom alkoholu a na udalosti, ktoré sa odohrali v rodinnom dome, po návrate z firemnej akcie si nepamätá boli vyvrátené závermi znaleckého dokazovania z odboru zdravotníctvo psychiatria, z ktorých vyplynulo, že v čase uvádzaného trestného činu mohol byť v stave stredne ťažkej opitosti, mohol mať zvýšenú impulzivitu, znížené racionálne zvažovanie konania a jeho dôsledkov, znížené mohli byť zábrany k protispoločenskému konaniu a sebakontrola. Jeho rozpoznávacie schopnosti boli zachované, ovládacie schopnosti mohli byť nepodstatne znížené. Obžalovaný sa bránil, že poškodenú fyzicky nenapadol a zranenia si musela privodiť sama, pádom na firemnej akcii, pretože poškodená bola značne pod vplyvom alkoholu. Obranu obžalovaného v zmysle zásady in dubio pro reo, pre nedostatok dôkazov, musel súd vyhodnotiť v prospech obžalovaného. Svedkyňa poškodená síce popísala priebeh napadnutia obžalovaným spôsobom, ktorý zodpovedal aj záverom odborného lekárskeho vyjadrenia, pokiaľ ide o mechanizmus vzniku zranení, ktoré objektívne utrpela a o ktorých predložila lekársku správu, z odborného lekárskeho vyjadrenia však zároveň vyplynulo, že mechanizmus vzniku takmer všetkých zranení (s výnimkou zranenia pomliaždenie a podkožný krvný výron v oblasti oboch očníc), ktoré utrpela v priebehu predmetného večera a noci, zodpovedal aj obrane obžalovaného, že poškodená si ich mohla spôsobiť pri páde. Svedkyňa X. L., potvrdila obranu obžalovaného, že bola na predmetnej firemnej akcii a bola očitým svedkom pádu poškodenej, ktorá sa podľa jej tvrdenia takmer zgúľala po schodoch, ktoré viedli do baru, nevie či sa pri páde zadržovala zábradlia, padala, ako keď niekto vyleje vodu dole schodmi. Keď to videla, pomyslela si, že ale bude vyzerat', že bude mať dobité ruky, keďže mala krátky rukáv. Tiež uviedla, že okrem tohto pádu, mala poškodená padnúť aj niekde medzi vozidlami, o tom, iba počula, ale videla na tvári poškodenej zranenie. Aj svedkyňa poškodená potvrdila, že jedenkrát na akcii padla, že bola zranená pri oku od okuliarov. Iné pády odmietla. Súď však nemal dôvod neveriť výpovedi svedkyne X. L., ktorá bola vypočutá aj na hlavnom pojednávaní a súdu sa javila jej výpoveď presvedčivá a spontánna. Tiež súd pri hodnotení dôkazov musel prihliadať aj na závery znaleckého dokazovania z oboru psychológia, kde zo záverov vyplynulo, že schopnosť reprodukcie u svedkyne poškodenej je znížená, má tendencie uvádzať skôr vnímané podnety skreslene, resp. uvádzať také, ktoré neboli vôbec explorované. Z dôvodu prítomných konfabulačných tendencií a histriónskych rysov osobnosti, nemožno považovať výpoveď poškodenej za vierohodnú. Znalkyňa tiež poukázala na negatívny, nepriateľský vzťah poškodenej voči obžalovanému a jej negatívne emócie voči nemu. Aj napriek objektívnemu dôkazu, že svedkyňa poškodená na naliehanie sestry sa ešte vo večerných hodinách inkriminovaného dňa podrobila vyšetreniu na pohotovosti, predložila lekárske potvrdenie, kde uviedla tak sestru ako aj lekárovi pri prvotnom vyšetrení na pohotovosti, že zranenia popísané v správe jej spôsobil obžalovaný, súď mal pochybnosti ohľadom mechanizmu vzniku zranení, keďže aj v lekárskom odbornom vyjadrení, bol mechanizmus vzniku takmer u všetkých zranení neurčitý (s výnimkou zranenia pomliaždenie a podkožný krvný výron v oblasti oboch očníc) a zranenia, ktoré utrpela poškodená mohli vzniknúť aj pádom. Keďže zranenie pomliaždenie a podkožný krvný výron v oblasti oboch očníc, ktoré súď pojal do skutkovej vety, pretože vo vzťahu k tomuto zraneniu vzhľadom na záver odborného lekárskeho vyjadrenia nemal pochybnosti, že vzniklo úderom do tvare poškodenej, nemalo povahu ublíženia na zdraví podľa § 123 ods. 2 Tr. zákona, nešlo o poškodenie zdravia, ktoré by poškodenej nie na krátky čas sťažovalo obvyklý spôsob života, t.j. po dlhšiu dobu ako 7 dní, súď konanie obžalovaného neposúdil ako prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona. Súď však napriek vyššie uvedeným skutočnostiam, uznal obžalovaného vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania, pretože nemal pochybnosti, že konanie obžalovaného popísané a ustálené v skutkovej vete napĺňa formálne aj materiálne znaky prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360

ods. 1, 2 písm. b/ Tr. zákona. Súd neveril obrane obžalovaného, že predmetného večera, potom ako sa vrátili z firemnej akcie k žiadnemu konfliktu medzi nimi nedošlo, čo obžalovanému mala potvrdiť aj jeho mama, svedkyňa Q. S., ktorej výpovedi súd rovnako neveril, svedkyňa účelovo vypovedala v prospech syna, svedkyňa úplne inak vykresľovala vzťahy medzi obžalovaným a poškodenou, ako ich popísala mal. E.M., ktorej výpoveď aj znalkyňa vyhodnotila ako vierohodnú. O tom, že došlo k incidentu, vyhrážkam a aj fyzickému napadnutiu poškodenej nasvedčuje odborné lekárske vyjadrenie, z ktorého vyplynulo, že pokiaľ ide o zranenie poškodenej pomliaždenie a podkožný krvný výron v oblasti oboch očí, v tomto prípade mechanizmus vzniku tohto zranenia jednoznačne potvrdzoval výpoveď svedkyne poškodenej. Z odborného vyjadrenia vyplynulo, že toto zranenie bolo spôsobené opakovaným úderom pästou, úderom lakťom, úderom kolenom, kopnutím nohou do oblasti očí poškodenej. Toto zranenie tak nemohlo vzniknúť pádom, a to o to skôr, že išlo o opakované násilie na oblasť oboch očí. Pravdivosti výpovede poškodenej svedčí aj jej následne správanie, hneď ráno telefonovala svojej mame a sestre, ktorým uviedla, že ju obžalovaný fyzicky napadol, že má z obžalovaného obavu, že už ďalej takto nemôže. Jej výpovedi, že bola napadnutá obžalovaným a že z jeho správania mala obavu svedčí tiež skutočnosť, že predmetnú noc spala v detskej izbe, čo potvrdil aj obžalovaný, ktorý uviedol, že bol sám ráno prekvapený, že poškodená nespala s ním v spálni, ale že ju našiel v detskej izbe. Následne tento záver umocňuje aj pocit viny na strane obžalovaného, s poukazom na výpoveď matky poškodenej, že obžalovaný nepriamo incident potvrdil do telefónu jej manželovi. Tiež správanie obžalovaného po incidente, ktorý uviedol, že sa nedotazoval poškodenej ohľadom zranení, podľa výpovede svedkyne X. L., na firemnej akcii nič nenasvedčovalo tomu, že by boli medzi obžalovaným a poškodenou narušené vzťahy, v neposlednom rade aj prišli domov spolu a obžalovaný sa aj čudoval, že poškodená pri ňom nespí, a potom sa súdu javí zvláštnym, že ak sa medzi nimi nič neudialo, ako sa o tom snažil obžalovaný presvedčiť súd, tak potom nemal dôvod s poškodenou ráno nekomunikovať, poškodená by nemala dôvod odísť k svojim rodičom, bolo zrejmé že obžalovaný zámerne zahmlieva tieto skutočnosti, keďže aj rozporuplne vypovedal, keď raz uvádzal, že ho poškodená hneď ráno obvinila, že zranenia jej mal spôsobiť, a potom zasa tvrdil, že sa o zraneniach nebavili. V neprospech obžalovaného svedčí skutočnosť, že sa vyjadril, že si síce na okolnosti po návrate domov nepamätá, ale vie že poškodenej neublížil, lebo by nebol toho schopný, čo bolo v rozpore s tým, čo vypovedala mal. E.M., ktorá uviedla, že takéhoto obdobného správania sa obžalovaný dopúšťal aj pred týmto incidentom, kedy situáciu riešila aj babka (mama obžalovaného), ktorá si záhadne ako aj obžalovaný na takéto situácie nepamätala.

Argumentácia okresného súdu je výstižná, presvedčivá a dostatočne odôvodňuje spáchanie skutku obžalovaným.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného a jeho obhajcu vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku sa stal, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. a dopustil sa ho obžalovaný. Aj podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaného usvedčuje z jeho spáchania najmä výpoveď svedkyne - poškodenej N. S. v kontexte s dôkazmi, ktoré súd prvého stupňa popísal vo svojom odôvodnení. Ďalej to bolo odborné vyjadrenie ohľadom zranení poškodenej a nepriamo aj výpovede maloletých E.M. a S.M. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedené usvedčujúcich dôkazoch, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver, že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania. Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného vyplýva, že v podstate obžalovaný prostredníctvom obhajcu len opakuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní.

Z obsahu spisového materiálu a z obsahu skutkovej vety napadnutého rozsudku je možné vyvodiť záver, že obžalovaný S. S. napadol poškodenú tak, že ju opakovanne minimálne dvakrát udrel do oblasti tváre a vyhrážal sa jej zabitím. Zo súdneho spisu je zrejmé, že sporným v tomto prípade bolo zistenie či ostatné zranenia poškodenej boli spôsobené jej pádom bez zavinenia obžalovaného, alebo tieto zranenia boli zásluhou obžalovaného. Okresný súd upravil skutkovú vetu oproti skutku uvedeného v obžalobe tak, že z nej vypustil zranenia, u ktorých bola dôvodná pochybnosť, či nastali pádom poškodenej alebo útokom obžalovaného. Podporným dôkazom pre vypustenie ostatných zranení uvádzaných v obžalobe bola

najmä výpoveď svedkyne X. L. a tiež závery znaleckého dokazovania, z ktorých vyplývalo, že uvedené zranenia mohli nastať pádom alebo zavinutím inej osoby. Táto pochybnosť sa týkala 12 z 13 zranení poškodenej. Pri zraneniach, kde nebolo možné jednoznačne určiť príčinu, okresný súd správne aplikoval pravidlo in dubio pro reo a tieto zranenia zo skutkovej vety napadnutého rozsudku, vyňal. Po zrušení pôvodného odsudzujúceho rozsudku krajským súdom, úlohou okresného súdu bolo doplniť dokazovanie v tom smere, aby bol po úprave skutkovej vety vypočítaný znalec a aby sa vyjadril, aká by bola doba liečenia len zo skutku v časti, kde obžalovaný S. S. napadol poškodenú tak, že ju opakovane minimálne dvakrát udrel do oblasti tváre. Znalec sa k zraneniu - pomliaždenie a podkožný krvný výron v oblasti oboch očníc - vyjadril tak, že obmedzenie poškodenej v obvyklom spôsobe života bolo do 7 dní, teda neprichádzalo do úvahy odsúdenie aj za trestný čin ublíženia na zdraví.

Na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov, musí tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného z predmetného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie neviny) aj v časti kde obžalovaný S. S. napadol poškodenú tak, že ju opakovane minimálne dvakrát udrel do oblasti tváre a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j., že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne, a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanvej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

Zo záverov znaleckého dokazovania znalkyne z odboru psychológie PhDr. Katy Piačkovej, č. 21/2018, č. 24/2018 a č. 25/2018 vyplývalo: „osobnosť poškodenej je emocionálne labilná, s depresívnymi náladami, senzitivne vzťahovačná s prvkami hostility (nepriateľstva) a moróznosti. Jej správanie je často situačne determinované, časté je teatrálné odvádzanie vnútorného napätia a anxiety, čo poukazuje na histriónske rysy osobnosti. Schopnosť reprodukcie je znížená, má tendencie uvádzať skôr vnímané pocity skreslene, resp. uvádzať také, ktoré neboli vôbec explorované. Z uvedeného dôvodu a tiež z dôvodu prítomných konfabulačných tendencií a histriónskych rysov osobnosti, nemožno považovať výpoveď poškodenej za vierohodnú.“

Zo záverov znaleckého dokazovania znalkyne z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria MUDr. Ľubice Faškovej, č. 13/2018 vyplývalo: „v čase uvádzaného trestného činu mohol byť obžalovaný v stave stredne ťažkej opitosti, mohol mať zvýšenú impulzivitu, znížené racionálne zvažovanie konania a jeho následkov, znížené mohli byť zábrany k protispoločenskému konaniu a sebakontrola. Jeho rozpoznávací schopnosti boli zachované, ovládacie schopnosti mohli byť nepodstatne znížené.“

Krajský súd už uviedol, že obžalovanému nebolo dokázané, že mohol za vznik väčšiny zranení poškodenej, preto aj tieto zranenia boli zo skutkovej vety napadnutého rozsudku vypustené. Krajský súd v súlade s názorom okresného súdu prihliadol na znalecké závery, ktoré spochybnili väčšinu tvrdení poškodenej. Pokiaľ však ide o zranenie, kde obžalovaný S. S. napadol poškodenú tak, že ju opakovane minimálne dvakrát udrel do oblasti tváre, v tejto časti zranení sa znalec vyjadril v tom zmysle, že nemohli byť spôsobené pádom. V tejto časti krajský súd tvrdeniam poškodenej uveril aj vzhľadom k tomu, že aj matka a aj sestra poškodenej zhodne potvrdili, že im poškodená volala a sťažovala sa na to, že ju obžalovaný napadol. Navyše, deti obžalovaného a poškodenej sa vyjadrili, že už v minulosti boli svedkami obdobného správania sa obžalovaného smerom k poškodenej, teda stíhaný skutok by nebol ojedinelým atakom obžalovaného.

Odvolacie argumenty obžalovaného, že zranenie v oblasti oboch očí mohli byť spôsobené aj inou osobou na firemnej akcii, krajský súd nepovažoval za relevantné. V priebehu celého konania nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by mal naznačiť, že obžalovaná mala konflikt s treťou osobou počas predmetného večera. Je pravdou, že obžalovaná mala viditeľné zranenia už v čase príchodu domov, tak ako to tvrdí obžalovaný v podanom odvolaní, ale práve táto okolnosť zavážila v prospech obžalovaného, pričom sa zo skutku tieto zranenia vypustili. To, či pomliaždenie a podkožný krvný výron v oblasti oboch očí u poškodenej bolo prítomné už v čase príchodu domov nie je možné jednoznačne zistiť, a nič nemení na veci ani to, že Q. S. bola svedkom ako poškodená prišla domov už doudieraná. Z vizuálneho kontaktu svedkyne s poškodenou nemohla svedkyňa Q. S. posúdiť, či už v tom čase mala poškodená aj zranenie v oblasti očí, nakoľko zranení mala viac.

Odvolačný súd nespochybňuje tvrdenia obžalovaného, že poškodená má nepriateľský vzťah k obžalovanému a ani to, že ma tendencie k skresľovaniu. Uvedené však neznamená, že obžalovaný poškodenej nemohol fyzicky ublížiť. Pokiaľ obžalovaný poukazuje na výpoveď svojej matky ako na relevantný dôkaz, odvolací súd ju nepovažuje za dôveryhodnú. Matka obžalovaného uviedla, že v manželstve medzi poškodenou a obžalovaným nedochádzalo k žiadnym fyzickým atakom, čo je v príkrom rozpore s tým, čo uviedli dve maloleté deti. Maloleté deti boli v minulosti svedkami fyzických útokov obžalovaného na poškodenú („otec po mamine kričal, nadával jej, aj ju posotil, ťahal ju za vlasy, tiekla jej aj krv z nosa“), pričom, keď to videli, tak išli za babkou, ktorá po obžalovanom kričala. Vierohodnosť výpovede svedkyne Q. S. je jednoznačne spochybnená a vyvrátená práve výpoveďami maloletých detí, ktoré naopak, podľa znalca, vypovedali pravdivo a ich výpovede možno považovať za vierohodné.

Pri absencii odvolacích námietok obžalovaného proti výroku o druhu a výmere trestu, ktorý bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum uloženého trestu obžalovanému z hľadiska jeho zákonnosti a primeranosti (§ 317 ods. 2 Tr. por.). Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu s určením skúšobnej doby na 18 mesiacov, ktoré zodpovedá zákonu a stavu vecí. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu obžalovanému S. S..

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti,

ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcja medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Súd prvého stupňa správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu vrátane správneho zistenia poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. Krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložený trest, a to trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom výkonu trestu s určením skúšobnej doby na 18 mesiacov, považuje odvolací súd za zákonný, primeraný a spravodlivý. Tento zákonný stav neboli odvolacie argumenty obžalovaného spôsobilé zvrátiť v rámci odvolacieho konania.

Neuniklo však pozornosti odvolacieho súdu, že okresný súd na strane 11 odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že vychádzal z trestnej sadzby 6 mesiacov až 30 mesiacov. Pri prečítaní nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. je osobitnej časti Trestného zákona uvedená trestná sadzba vo výmere 6 mesiacov až tri roky. Zníženie hornej hranice o tretinu z takto určenej trestnej sadzby bolo správne znížiť na 26 mesiacov (36 mesiacov mínus 6 mesiacov je 30 mesiacov a z toho tretina je 10 mesiacov, teda 36 mesiacov mínus 10 mesiacov rovná sa 26 mesiacov) a nie na 30 mesiacov, ako to uviedol okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Uvedené však nič nemení na zákonnosti uloženého trestu.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamena, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženými druhmi a výmerami trestov.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným a nezistil žiadne pochybenia. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané a ktoré by boli takej

povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd ako súd odvolací odvolanie obžalovaného S. S. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.